

QUI TRIOMFARÀ?¹

Lev Trotski

Publicat a l'agost de 1930

Versió catalana feta per Alejo Martínez – alejomp@lycos.es - des de: “¿Quién triunfará?”, en, *Escritos*, tomo I 1929-30, volumen 4, Editorial Pluma, Bogotá, 1977, pp. 1068-1076.

El caràcter circumstancial del Setzè Congrés es manifesta de manera tan grollera, que ni l'oposicionista més imaginatiu hagués pogut preveure-ho. De què serveix l'episodi aïllat d'Uglanov? Aquest perdonavides, que es mostra audaç quan l'abona l'aparell però que, deixat als seus propis mitjans es revela com un zero a l'esquerra, s'ha penedit per segona vegada al reconèixer sense reserves tots els “ritmes” i tots els “períodes”. No bastava amb això? Se li rigueren en la cara. És això el que se t'ha demanat? Ets un bebè, potser? Vinga, reconeix que Stalin es un dirigent nat i posa-li la signatura.

Evidentment, Uglanov ho reconegué i, clar està, signà. Ara tot es redueix a açò. El pla quinquennal pot variar; ahir la taxa era del nou per cent, ara és del trenta per cent. El pla quinquennal pot convertir-se en pla quadriennal o pla triennal i, per a la col·lectivització, potser fins en pla biennal. Però aqueixa no és la qüestió. Reconeixen la direcció de Stalin. El congrés no es reuní per a discutir un programa, idees, mètodes, sinó per a discutir sobre una persona.

Stalin es rodeja d'un Comitè Central, el Comitè Central de comitès de districte; els comitès de districte elegeixen al partit. El congrés és només una vidriera on s'exposen coses resoltes per endavant. Tot açò, pres en el seu conjunt, assenta las bases per al bonapartisme dins del partit. Només un cec o un funcionari cansat podria no veure-ho ni comprendre-ho. Però únicament els canalles poden veure, comprendre i callar. I entre els capituladors abunden els canalles.

L'informe de deu hores de Stalin: quin desplegament fatu de pensament burocràtic!

Es presenten les xifres dels èxits econòmics, però no per a instruir el partit, sinó per a enlluernar-lo i enganyar-lo. Els èxits són una realitat incontrovertible. Els escèptics no fórem nosaltres. Els preveiérem i lluitarem per ells quan la divisa del partit era “creixement lent”, quan els Kaganovitx defensaven la taxa del nou per cent del pla quinquennal anomenant-nos demagogs, quan els Iaroslavski responien a les crítiques contra les vergonyoses taxes mínimes del pla quinquennal original tirant els llibres d'estadístiques de control de la producció

als caps dels oradors, quan els Molotov es mofaven de la sola idea que fos possible assolir una taxa de creixement del vint per cent al finalitzar la reconstrucció. Els èxits són una realitat indiscutible. Els preveiem i lluitarem per ells durant molt de temps.

En les primeres xifres de control de la producció del pla de 1925 poguérem discernir “la música del socialisme en construcció”. Quant de sarcasme suscità aquesta expressió entre els filisteus, els ignorants, els imbècils, els genis sense talent de l’aparell omnipotent. Ara que les potencialitats colossals inherents a la Revolució d’Octubre s’han obert camí a través d’aqueix tremend obstacle que és el mesquí conservadorisme de la burocràcia, aquesta s’envaneix en el seu congrés.

“Nosaltres som la Revolució d’Octubre! Nosaltres som el socialisme! Nosaltres som tot, perquè nosaltres som l’estat!” I llavors apareix Stalin i diu: “L’estat obrer sóc jo; i tots i tot, també sóc jo.” I com que han aixafat i destruït el control de les masses, necessiten un poder arbitrari, un patró, algú que encapçale la jerarquia, el primer entre tots, Stalin. Per això es posen dempeus i criden a l’uníson: “Si, ell és tots nosaltres.” Aqueix és el són del Setzè Congrés.

Els èxits econòmics són importants. Però les dificultats i contradiccions són majors inclús. Stalin ni tan sols les ha mencionat. Millor dit, ha mencionat tot allò que li permet ocultar les dificultats i minimitzar les contradiccions.

Només s’han fet conèixer les xifres de la taxa de producció: ni una sola xifra relativa a la qualitat de la producció! Com si es volgués descriure a una persona dient únicament l’altura, no el pes. El mateix ha passat amb els costos nets. La prova del sistema econòmic de conjunt, sobretot de les bondats de la seua direcció, resideix en la productivitat del treball i, en les formes econòmiques tributàries del mercat, aquesta es mesura pels costos de producció, o costos nets. Ignorar açò és el mateix que dir que una persona està sana només mirant el seu aspecte extern, sense preguntar-li què li dol ni controlar el ritme cardíac.

La dependència recíproca de la ciutat i el camp es regula amb l’intercanvi; els diners encara no són cosa del passat. Stalin no ha dit una sola paraula sobre el perill d’inflació.

La relació entre els preus dels productes agrícoles i els productes industrials és un dels problemes claus de l’economia i, a més a més, de tot el sistema social i polític basat en la Revolució d’Octubre. ¿Les “tisores” dels preus agrícoles i industrials, uns dels fulles de les quals representa l’obrer i l’altra el camperol, s’estan obrint o tancant? L’informe no diu res sobre això.

Al contrari: segons l’informe, l’interrogant “qui triomfarà?” ja està resolt, en virtut del debilitament de les forces capitalistes en el mercat intern. Però açò encara no resol el problema. El camp encara no ha dit la seua última paraula.

Les contradiccions del camp no han desaparegut; se les està introduint en les granges col·lectives, on no trigaran en manifestar-se. Una bona collita les aguditzarà. Els mentiders i els estúpids segurament respondran que estem en contra d'una bona collita. Tots els Rudzutak “mikoianearen”, tots els Mikoian “rudzutakearen” al voltant d'aquest tema durant anys, fins que el seu entusiasme els portà a colpejar-se el cap contra els graners dels *kulaks*. Fou llavors que proclamaren a través de *Pravda* que dues bones collites li permeteren al *kulak* influir sobre el camperol mitjà i ensenyar-li a menar una vaga de gra contra l'estat obrer. Com menys previsor a és la direcció, més continua la diferenciació en el seu avanç inexorable. Aquest procés englobarà totes les granges col·lectives i profunditzarà les desigualtats entre i dins de les granges col·lectives. I només aleshores la direcció, que és molt bona per a preveure fets passats, es convencerà que les granges col·lectives, en mancar d'una sòlida base material i cultural, estan subjectes a totes les contradiccions de l'economia de mercat. La majoria de les granges col·lectives burocràticament creades esdevindran en teatre de la lluita de classes. Açò significa que el dilema “qui triomfarà?” es manifestarà en tota la seua envergadura i en un pla més elevat.

Però el conflicte no estarà restringit al terreny de l'agricultura. En l'URSS, les forces internes del capitalisme deriven el seu poder i la seua importància de les forces del capitalisme mundial. Però Mikoian, aqueix xiquet prodigi, probablement haurà de convèncer-se que, realment, existeix “aquest mercat mundial a què estem subordinats, a què estem lligats, del que no podem escapar” (Lenin en l'Onzè Congrés). L'interrogant “qui triomfarà?” és, en última instància, el problema de les relacions entre l'URSS i el capitalisme mundial. La història plantejà aquest problema, però encara no l'ha resolt. Els èxits interns tenen gran importància perquè permeten consolidar, avançar, resistir mentre hem d'esperar. Ni més menys que això. Les lluites econòmiques internes són batalles de l'avantguarda contra un enemic les forces principals del qual estan a l'altra banda de la frontera. El dilema “qui triomfarà?” no sols en el terreny militar, no sols en el terreny polític, sinó, també i principalment, en el terreny econòmic, està plantejat a escala mundial; millor dit, ens rodeja.

La intervenció militar és un perill. La intervenció econòmica per mitjà de la penetració de mercaderies a baix preu també ho és, però incomparablement major. La qüestió de la puixança econòmica i l'estabilitat política ens porta en última instància al problema de la productivitat del treball. En una economia de mercat, la productivitat del treball s'expressa en el cost net i el preu de venda. *Les “tisores” entre els preus interns i els preus del mercat mundial són la mesura més important de la relació de forces entre l'avanç del socialisme i el capitalisme que el rodeja. ¿Què ha passat amb les “tisores” en els últims dos anys i mig? No es respon a aquest interrogant essencial. Stalin no planteja coeficients precisos de comparació, no planteja cap fórmula marxista que definisca la dependència dinàmica entre l'economia nacional i la internacional.*

Un enginyer a càrrec d'una fàbrica d'electricitat ha de tenir un pla del mecanisme de control per a poder estar al tant dels processos fonamentals de generació i distribució d'energia. Així mateix, els que tenen al seu càrrec la economia de l'estat soviètic han de tenir un "pla" actualitzat del sistema de coeficients que caracteritza el creixement absolut de la indústria i la corba dels costos nets, el poder adquisitiu del *xervonets* i les "tisores" nacionals i estrangeres. En cas contrari, la direcció es veu obligada a reaccionar cegament davant la dislocació econòmica, fins que els mecanismes de seguretat boten l'un rere l'altre, esclata l'incendi i els consumidors es perden en el caos.

Deu hores de pensament burocràtic buit no li ensenyaran res al partit. Al contrari, només serviran per a adormir-lo amb la vergonyosa melodia del "socialisme nacional".

No obstant, avui en dia el perill major no resideix en les "tisores" entre el preus nacionals i estrangers, sinó en les "tisores" entre la burocràcia partidària i la classe obrera, entre el sotmetiment total i la dispersió del partit. El monstruós desplegament de "monolitisme" es veu coronat per un fet petit, molt petit, però molt amenaçador: un monòlit de dos milions de persones no pot tolerar la menor crítica a la direcció. En el tretzè aniversari de la dictadura, després de tants èxits econòmics i culturals, després que (com s'afirma) l'interrogant "qui triomfarà?" està totalment resolt, el regim partidari hauria de ser molt més lliure i flexible que en l'època de la Guerra Civil. Però el partit dominant, és a dir, la burocràcia, no tolera una sola observació crítica de part d'un obrer, una sola tímida pregunta d'un estudiant: "¿Que potser el Comitè Central no es responsabilitza per les desviacions?" Tota la premsa, amb la fúria que la caracteritza, es llença sobre qualsevol observació o pregunta crítica com si es tractés del major perill per a la dictadura del proletariat.

La burocràcia de la GPU no pot permetre que li vaja per davant la burocràcia del partit, ja que els seus *Iagodes* i *sub-Iagodes* han madurat sota el sol del stalinisme. Els Agabekov munten guàrdia sobre el monolitisme stalinista fins al moment mateix de passar-se a l'enemic de classe.

Un militant de l'Oposició deportat és objecte de persecució, en virtut de *l'estatut sobre espionatge*, per mantenir correspondència amb Trotski. Es indubtable que aquesta idea fou subministrada ni més ni menys que pel mestre. La seua mestria s'expressa únicament en aqueixa classe d'idees. En el seu discurs davant el congrés, Stalin afirmà que l'Oposició d'Esquerra subministra informació a la premsa burgesa mundial. Quina classe d'informació? El loquaç orador no ho digué. No obstant això, de la informació proporcionada per les nostres publicacions la burgesia pot treure una sola conclusió: que, malgrat les mentides termidorianes dels agents de Stalin, els bolxevics leninistes som part inseparable de la república soviètica, som els seus soldats abnegats, disposats a

defensar-la fins a la fi, i constituïm, al mateix temps, l'ala esquerra de l'avantguarda proletària internacional. La burgesia internacional i la socialdemocràcia ho saben molt bé. Per això ens tanquen dins un setge hostil, en què els Dvoglevski, Bessedovski i Cachin col·laboren amb Tardieu, els Krestinski es posen d'acord amb els ministres de Hindenburg i els Sokolnikov conspiren amb els Henderson. Aquesta és la vertadera alineació de forces en el gran tauler.

Per la nostra part, preguntem: ¿Què informes necessita la burgesia mundial, a banda dels que li subministren l'agència oficial de notícies soviètica i, principalment, el mateix Stalin? S'acusa al president del Consell de Comissaris del Poble de sabotejador. Als que eren fins ahir dirigents de la Comintern, se'ls titlla d'"agents de la burgesia". Per a divertir els xiquets, posen en exhibició als que eren, fins ahir, dirigents dels sindicats i de l'organització de Moscou, els mateixos que en els darrers anys porgaren les organitzacions de "trotskistes". Com a passador d'or, la premsa oficial informa que certs "trotskistes" han desertat de l'Exèrcit Roig per a passar-se a Chiang Kai-shek. Es tracta, potser, d'una broma? La burgesia mundial coneix la història de l'Exèrcit Roig suficientment bé com per a preguntar, "*si això és cert, què significa?*" Al mateix temps es persegueixen bolxevics provats, revolucionaris fermes, per mantenir correspondència amb Trotski. ¿Que potser a la burgesia no li basten aquests fets, subministrats dia a dia i hora a hora per l'aparell stalinista, que aixafa i arrossega pel fang la història del partit i la revolució amb l'únic fi de fabricar una biografia falsa del cap de torn?

Per a més sarcasme, els informadors stalinistes publiquen una segona edició. Bessedovski, Krukov, Agabekov, que combateren incansablement el trotskisme durant set anys i fins ahir (així com sona, *fins ahir*) dirigiren les porgues en les cèl·lules, es passen a l'enemic de classe i proporcionen als serveis policíacs de l'imperialisme tots els secrets d'estat soviètics que reberen de manera confidencial o que pogueren demanar. ¿Quina altra informació necessita la burgesia, a més de la que li subministren constantment els stalinistes d'avui i els stalinistes d'ahir, complementant-se recíprocament?

Stalin afusellà Blumkin i el reemplaçà per Agabekov. Aquest fet és la síntesi de la política de Stalin en el partit. Al mateix temps, els revolucionaris que mantenen correspondència amb Trotski són perseguits pels Agabekov en virtut d'un estatut que suposadament li permet a Stalin perpetrar nous assassinats. El que no pren consciència del caràcter simptomàtic i amenaçador d'aquest fet és un idiota sense remei. Qui té consciència i calla, és un canalla.

Ni la repressió ni les amenaces ens callaran. És massa important el que està en joc en aquesta lluita: és la sort de la Revolució d'Octubre i del partit de Lenin, no sols del partit de l'URSS, sinó també del partit internacional de Lenin, avui

sota la direcció del sergent Prishibeiev, que actua davall el pseudònim de Molotov. Està en joc l'existència del comunisme mundial. La lluita entre el leninisme i el stalinisme no està encara resolta. És ací on la pregunta “qui triomfarà?” adquireix tota la seua envergadura.

La repressió no ens desviarà del nostre rumb. La violència més sagnant i enverinada de Stalin no ens separarà del partit, no ens posarà en oposició a aqueix partit que Stalin tracta d'estrangular. Seguirem la lluita amb energia redoblada, triplicada, decuplicada. Avui seguim al servei dels mateixos objectius pels que lluitarem en la revolució de 1905, durant la carnisseria imperialista, en la Revolució de 1917, durant la Guerra Civil, en la primera etapa de la reconstrucció econòmica, en la fundació de la Comintern, en la lluita per un ritme audaç de construcció del socialisme contra la covardia dels epígons filisteus. Contra el socialisme nacional, per la revolució internacional!

¹ “Qui triomfarà?”, *The Militant*, 1 de desembre de 1930. Sense signatura.